

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **M. U. S.,**
nar.,
státní příslušnost Pákistánská islámská republika,
t. č. Příjímací středisko Praha-Ruzyně, Aviatická 1017/2, Praha 6,
zastoupen zmocněncem Sdružení pro integraci a migraci, o. p. s.,
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, Praha 3,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2025, č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV5-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci vstup na území ČR nepovoluje. Dále bylo uvedeno, že ve smyslu § 73 odst. 4 téhož zákona byla doba nepovolení vstupu na území ČR stanovena do 17. 10. 2025.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že za účelem spolehlivého zjištění a ověření své totožnosti doložil žalovanému dne 4. 8. 2025 kopii pobytového průkazu vydaného Ministerstvem vnitra Saúdské Arábie, dne 22. 8. 2025 informoval žalovaného, že disponuje originálem svého občanského průkazu a je připraven jej na vyžádání kdykoli fyzicky předložit za účelem prokázání totožnosti. Žalobce využil oprávnění dle § 73 odst. 9 zákona o azylu a dne 3. 9. 2025 podal novou žádost o povolení vstupu na území. Dne 11. 9. 2025 vydal žalovaný další rozhodnutí, kterým ze stejného důvodu prodloužil dobu, po kterou žalobce nesmí vstoupit na území České republiky, a to do 27. 10. 2025. Jako důvod uvedl skutečnost, že žalobce odmítl vydat doklad totožnosti k odbornému posouzení jeho pravosti Policií ČR. Dle žalobce muselo dojít k nedorozumění, neboť s předáním dokladu k tomuto účelu žádný problém neměl. Tuto skutečnost potvrzuje i následný vývoj, kdy dne 15. 9. 2025 žalovaný doručil žalobci opravné rozhodnutí (oprava spočívala v úpravě doby nepovolení vstupu, a to na dobu do 17. 10. 2025 namísto původně uvedeného 27. 10. 2025), a při této příležitosti mu za přítomnosti zmocněnkyně žalobce předal doklad totožnosti k ověření pravosti. Pokud by k tomuto náhodnému setkání zmocněnkyně se zaměstnancem žalovaného nedošlo, mohlo by být ověření totožnosti dále neúměrně oddalováno. V návaznosti na ověření totožnosti žalobce vydal žalovaný dne 19. 9. 2025 nové rozhodnutí ve věci povolení vstupu, kterým nebyl žalobci vstup povolen z důvodu, že je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí veřejný pořádek. Doba zákazu byla stanovena do 17. 10. 2025. V tomto rozhodnutí žalovaný zároveň potvrdil, že v případě žalobce odpadl důvod pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, neboť správnímu orgánu žalobce předložil doklad totožnosti, jehož pravost byla ověřena. Žalobce napadené rozhodnutí považuje za nepřekoumatelné a nezákonné.

3. Dle žalobce zákon žalovanému neumožňuje, aby poté, co vydal nejprve rozhodnutí o nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu poté po odpadnutí tohoto důvodu vydal nové rozhodnutí podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Dle žalobce takový postup narušuje právní jistotu žadatele i předvídatelnost rozhodování správního orgánu. Původní rozhodnutí o nepovolení vstupu i všechna navazující rozhodnutí se opírala výhradně o důvod podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu (potřeba spolehlivého zjištění nebo ověření totožnosti). Žalobce tento důvod odstranil tím, že předložil originální platný doklad totožnosti, jehož pravost byla žalovaným ověřena. Správní orgán byl proto dle žalobce povinen mu bez zbytečného odkladu povolit vstup na území. Vydání napadeného rozhodnutí založeného na zcela odlišném důvodu (§ 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – nebezpečí pro veřejný pořádek) představuje nepřípustné rozšíření důvodů omezení osobní svobody žalobce. Důvody, na které se žalovaný odvolává v napadeném rozhodnutí, mu navíc byly známy již v době vydání prvního rozhodnutí o nepovolení vstupu, nedošlo k žádné změně skutkového stavu, která by mohla odůvodnit uplatnění nového důvodu. Postup žalovaného znamená podle žalobce porušení práva žalobce na spravedlivý proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobce neměl možnost se k nově tvrzenému důvodu před jeho vydáním vyjádřit, předložit důkazy či uplatnit námitky. Žalobce poukázal na to, že řízení o nepovolení vstupu podle § 73 a § 74 zákona o azylu představuje ve smyslu

čl. 8 a násl. směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU řízení o zajištění (rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 42 A 1/2024–36 ze dne 13. 3. 2024 a č. j. 53 A 2/2023–22 ze dne 23. 10. 2023). Každé omezení osobní svobody musí být vykládáno restriktivně. Postup žalovaného, který fakticky prodloužil omezení osobní svobody žalobce bez možnosti žalobce účinně se bránit, překračuje meze správního uvážení a představuje nepřípustný zásah do práva žalobce na osobní svobodu podle čl. 8 Listiny. Jestliže byl původní důvod zajištění odstraněn, nelze jej nahrazovat jiným, dříve neuplatněným důvodem pouze za účelem prodloužení omezení svobody. Vzhledem k tomu, že skutková situace se po odpadnutí původního důvodu nezměnila a žalovaný měl veškeré skutečnosti k dispozici již při vydání prvního rozhodnutí, byl postup zjevně účelový.

4. Dle žalobce žalovaný dále nesplnil svou povinnost prokázat, že by žalobce představoval hrozbu pro veřejný pořádek ve smyslu § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Poukázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie (SDEU) ve věci C-601/15 PPU, J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie ze dne 15. 2. 2016. Zajišťovací opatření nelze zakládat na obecném odkazu na veřejný pořádek, aniž by vnitrostátní orgány v každém jednotlivém případě prokázaly, že jednání dané osoby naplňuje konkrétní a individuálně hodnocené ohrožení odpovídající závažnosti zásahu do základních práv, zejména práva na osobní svobodu. Žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval do ČR a pokusil se vstoupit na její území bez platného víza či povolení k pobytu. Žalobce nepopírá, že takové jednání je v rozporu s právními předpisy, samo o sobě však není důkazem skutečné hrozby pro bezpečnost státu či veřejný pořádek. Jediný fakt, že cizinec vstoupil do státu neoprávněně, nelze automaticky považovat za reálné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku nebo bezpečnosti státu. Individuální chování musí představovat konkrétní a závažné ohrožení, nikoli jen formální porušení vstupních pravidel (rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 42 A 1/2024–36 ze dne 13. 3. 2024 a č. j. 56 A 17/2023–28 ze dne 5. 1. 2024). Žalovaný dále dovodil účelovost žádosti o mezinárodní ochranu z toho, že byla podána až po odepření vstupu na území České republiky. Žalobce projevil svůj úmysl požádat v České republice o mezinárodní ochranu v okamžiku, kdy mu byl odepřen vstup na území. Žalobce pochází z odlišného kulturního a jazykového prostředí, nebyl obeznámen s českým právním řádem ani právním řádem jiného evropského státu, zákon o azylu ani žádný přesný postup či formální náležitosti žádosti o mezinárodní ochranu nestanoví, že by tak měl žadatel o azyl učinit ještě před tím, než předloží doklady ke kontrole. Z rozhodovací praxe správních soudů vyplývá, že podání žádosti o mezinárodní ochranu nemusí nutně následovat okamžitě po vstupu na území bezpečné země (rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 50 A 11/2023 - 20 ze dne 9. 8. 2023, rozsudek NSS č. j. 1 Azs 119/2020 - 30 ze dne 17. 6. 2020). Žalovaný neprokázal, že by individuální chování žalobce představovalo skutečné, aktuální a závažné ohrožení veřejného pořádku.

5. Žalobce dále namítl, že žalovaný dále dospěl k závěru, že výše uvedená porušení (vstup na území bez cestovního dokladu a dokladu totožnosti, jakož i bez víza opravňujícího ke vstupu; údajně účelové podání žádosti o mezinárodní ochranu; a nevěrohodná výpověď) svědčí o tom, že by v případě žalobce nebylo uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu účinné. Žalovaný se omezil na formální posouzení situace žalobce, aniž by konkrétně zhodnotil, zda by sledovaného účelu, tedy zajištění přítomnosti žalobce na území České republiky po dobu probíhajícího řízení, nebylo možné dosáhnout mírnějším způsobem. Žalovaný konkrétně neodůvodnil, proč by v případě žalobce nebylo možné očekávat spolupráci se správními orgány při uložení některého ze zvláštních opatření. Obecné tvrzení o systematickém nerespektování právního řádu je paušální. Žalobce také poukázal na

nevyhovující podmínky v Příjímacím středisku Praha - Ruzyně, ve kterém se nachází od 2. 7. 2025.

6. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Sdělil, že má za to, že řádně zjistil stav věci, který následně v souladu s platným právem vyhodnotil. Jak je v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedeno, správní orgán po posouzení všech okolností případu zjistil existenci nových důvodů pro nepovolení vstupu žalobce na území dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí veřejný pořádek. Takový postup není nepřípustný, žalobce nedoložil, z čeho tak usoudil. Postup výslovně umožňuje ustanovení § 73 odst. 10 zákona o azylu, které se vztahuje ke změně okolností případu. Žalobce si v žalobě protiřečí, když na jednu stranu tvrdí, že zákon o azylu neumožňuje vydat nové rozhodnutí podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu po odpadnutí důvodů nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, kdy ale navázal tvrzením, že k žádné změně skutkového stavu, která by mohla odůvodnit uplatnění nového důvodu, v jeho případě nedošlo. Žalovaný dále uvedl, že v rozhodnutí shrnul důvody k aplikaci ustanovení § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Poukázal mj. na nevěrohodnost žalobcovy výpovědi poskytnuté v rámci azylového řízení vzhledem k zásadním rozporům, nelogičnosti a nekonzistentnosti ve vztahu k údajnému nebezpečí, které mu má v Pákistánu hrozit a k tvrzeným důvodům jeho odjezdu. Žalobce byl žalovaným ve správním řízení shledán celkově nevěrohodným. Uvedené skutečnosti měly za následek zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodné dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný výslovně poukázal na vědomé počínání příslušně poučeného žalobce, který si byl právě na základě poučení, jehož se mu dostalo, nutně vědom své povinnosti spolupracovat a uvádět pravdivé a úplné skutečnosti. Neobstojí proto námitka, že nebyl s obsahem vlastních nevěrohodných tvrzení seznámen. Úkonu seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany se účastnila i žalobcova zmocněnkyně. Správní orgán podrobně, srozumitelně a přezkoumatelně popsal skutečnosti, které jej vedly k závěru o důvodnosti domněnky, že by žalobce v případě povolení vstupu na území mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Poukázal na žalobcův pokus vstoupit na území ČR, aniž by k tomu disponoval vízem či pobytovým oprávněním. Žalobce nepředložil dokonce ani jakýkoli doklad totožnosti – k tomu došlo až po více než 2 měsících. Vysvětlení absence dokladu jeho ztrátou na palubě letadla nelze považovat za přesvědčivé. Cestu do ČR žalobci zařídil převaděč. Přicestoval nikoli ze země své státní příslušnosti, nýbrž ze Saudské Arábie, kde už v minulosti pobýval bez problémů a žádnému nebezpečí tam vystaven nebyl. Dále žalovaný přihlédl k tomu, že o mezinárodní ochranu požádal žalobce až poté, kdy mu byl odepřen vstup na území. V průběhu správního řízení byla navíc nově zjištěna celková žalobcova nevěrohodnost, která vyústila v zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné. Vzhledem k uvedenému dospěl žalovaný k závěru, že se žalobce pokouší cestou vstupu do azylové procedury vynutit si vstup na území, který mu nebyl povolen. V případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť veřejný pořádek již svým vědomě neoprávněným vstupem na území ČR porušil, ve správním řízení prezentoval nevěrohodnou výpověď a jeho tvrzení budí velké pochybnosti o skutečném důvodu absence jeho dokladů. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 58 A 3/2023-37 ze dne 30. 8. 2023. Žalovaný sdělil, že si je vědom, že pokus o nelegální vstup na území by sám o sobě nebyl dostatečný pro konstatování hrozby pro veřejný pořádek. V posuzovaném případě však nejde o jediný zohledněný aspekt. K závěru o aplikaci ustanovení § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, neboť žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, dospěl žalovaný na základě zohlednění souhrnu řady

konkrétních skutečností. Možnost užití zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu nebyla shledána jako použitelná, což bylo též odůvodněno. Výhrady žalobce vůči prostředí v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně byly formulovány velmi obecně, bez jakékoli konkrétní vazby k jeho vlastní osobě. Z protokolu o poskytnutí údajů lze zjistit, že žalobce je zcela zdravý a nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. Žalobce nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě zjištěných skutečností nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Dle žalovaného se žalobce snažil žádostí o mezinárodní ochranu obejít zákonné podmínky a vstup si touto cestou vynutit. Jednání žalobce nenásvědčuje tomu, že by v budoucnu své zákonné povinnosti měl v úmyslu respektovat.

7. Ze správního spisu plynou tyto rozhodné skutečnosti.

8. Dne 2. 7. 2025 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany.

9. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 7. 2025, č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV-2025, nebyl žalobci povolen vstup na území ČR z důvodu podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu.

10. Rozhodnutím ze dne 30. 7. 2025, č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV2-2025, bylo nepovolení vstupu prodlouženo do 27. 10. 2025.

11. Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2025, č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV4-2025, bylo nepovolení vstupu prodlouženo do 27. 10. 2025, neboť bylo konstatováno, že důvody pro nepovolení trvají.

12. Dne 15. 9. 2025 bylo vydáno opravné rozhodnutí č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV4-OPR-2025, kde bylo upraveno datum délky nepovolení vstupu – do 17. 10. 2025.

13. Následně žalobce dne 15. 9. 2025 předal doklad totožnosti k ověření a poté dne 19. 9. 2025 žalovaný vydal rozhodnutí č. j. OAM-729/LE-LE31-LE05-NV5-2025, kterým žalobci nepovolil vstup na území ČR dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a dobu nepovolení vstupu stanovil do 17. 10. 2025.

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), přičemž při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

15. Podle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

16. Dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

17. Dle § 73 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v*

přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

18. Dle § 73 odst. 10 zákona o azylu jsou-li v průběhu pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti zjištěny nové skutečnosti odůvodňující nepovolení vstupu na území z jiného důvodu, vydá ministerstvo nové rozhodnutí o nepovolení vstupu na území. Oznámením nového rozhodnutí o nepovolení vstupu na území nebo rozhodnutí o prodloužení doby, po kterou nelze vstup na území povolit, se dosavadní rozhodnutí o nepovolení vstupu na území ruší. Oznámením nového rozhodnutí o nepovolení vstupu na území se doba podle odstavce 4 nepřerušuje ani nestaví.

19. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.

20. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.

21. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

22. Soud s ohledem na výše uvedené posoudil předmětnou věc následovně.

23. Zmocněnkyně v žalobě poukázala na to, že dne 22. 8. 2025 žalobce informoval žalovaného, že disponuje originálem svého občanského průkazu a je připraven jej na vyžádání kdykoli fyzicky předložit za účelem prokázání totožnosti. Dle zmocněnkyně žalobce dne 3. 9. 2025 podal novou žádost o povolení vstupu na území. Dne 11. 9. 2025 vydal žalovaný další rozhodnutí, kterým ze stejného důvodu prodloužil dobu zákazu vstupu do 27. 10. 2025. Jako důvod uvedl skutečnost, že žalobce odmítl vydat doklad totožnosti k odbornému posouzení jeho pravosti Policií ČR. Dle zmocněnkyně muselo dojít k nedorozumění, neboť s předáním dokladu k tomuto účelu žádný problém neměl. Tuto skutečnost dle ní potvrzuje i následný vývoj, kdy dne 15. 9. 2025 žalovaný doručil žalobci opravné rozhodnutí a při této příležitosti mu za přítomnosti zmocněnkyně žalobce předal doklad totožnosti k ověření pravosti. Pokud by k tomuto náhodnému setkání zmocněnkyně se zaměstnancem žalovaného nedošlo, mohlo by být ověření totožnosti dle zmocněnkyně dále oddalováno. V návaznosti na ověření totožnosti žalobce vydal žalovaný dne 19. 9. 2025 nové rozhodnutí.

24. Soud k těmto námitkám konstatuje, že pochybení v postupu žalovaného nenalezl.

25. Součástí správního spisu je oznámení žalobce ze dne 4. 8. 2025, se kterým žalovanému zaslal kopii pobytového průkazu vydaného v Saúdské Arábii, kterou obdržel od svých příbuzných. Dále vyjádření žalobce ze dne 22. 8. 2025, ve kterém žalovanému mj. sdělil, že mu jeho rodina doručila originál občanského průkazu a je připraven jej kdykoli fyzicky předložit k ověření totožnosti.

26. Dále je součástí spisu úřední záznam ze dne 27. 8. 2025 o tom, že žalovaný dne 25. 8. 2025 obdržel písemné sdělení žalobce, že je připraven předložit k prokázání své totožnosti svůj občanský průkaz Pákistánu, který mu jeho rodina doručila. Dne 27. 8. 2025 proto byl dle tohoto záznamu žalobce v přijímacím středisku vyzván, a to za telefonického tlumočení, k předložení zmíněného dokladu. Jak plyne dále ze záznamu, žalobce předložil pouze fotokopii dokladu, neboť fyzické doručení teprve rodina zařizovala. Měl také žalovanému sdělit, že jakmile doklad od rodiny obdrží, fyzicky jej předá.

27. Součástí správního spisu je dále žádost žalobce o povolení vstupu ze dne 3. 9. 2025. Následuje úřední záznam ze dne 11. 9. 2025, dle kterého žalovaný dne 25. 8. 2025 obdržel sdělení žalobce, že je připraven předložit svůj doklad totožnosti k ověření. Dne 11. 9. 2025 byl žalobce opětovně ve středisku vyzván, opět za telefonického tlumočení, k předání tohoto dokladu. Dle záznamu žalobce tento doklad předložil, ale poté, co byl vyzván, aby jej předal k posouzení pravosti, jej odevzdat odmítl.

28. Téhož dne bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení nepovolení vstupu do 27. 10. 2025, dne 11. 9. 2025 bylo žalobci toto rozhodnutí i předáno, jak plyne z protokolu. Dne 15. 9. 2025 bylo žalovaným vydáno opravné rozhodnutí o prodloužení nepovolení vstupu (oprava, že vstup se nepovoluje do 17. 10. 2025). Ve spise je dále založen protokol o předání tohoto opravného rozhodnutí žalobci dne 15. 9. 2025. Ze stejného dne je také protokol o převzetí dokladu za účelem odborného posouzení pravosti. Dne 18. 9. 2025 žalovaný obdržel informaci o potvrzení pravosti dokladu – hlášení o dokladu ze dne 16. 9. 2025.

29. Z argumentace zmocněnkyně žalobce v žalobě vyplývá, že dle jejího názoru žalobce neměl mít podle jejích informací s předáním dokladu problém již bezprostředně poté, co mu byl od rodičů doručen, tedy již 11. 9. 2025.

30. Soud k této argumentaci úvodem zdůrazňuje, že je povinností cizince mít při vstupu na území ČR k tomu potřebná oprávnění a mít také doklad totožnosti. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto povinnost nesplnil, kdy žádný doklad totožnosti ani cestovní doklad u sebe neměl, postupoval žalovaný správně, pokud žalobce na základě této skutečnosti zajistil, respektive mu nepovolil vstup z důvodu potřeby ověření totožnosti. Tvrzení žalobce, že měl svůj cestovní pas ztratit v letadle, je, ať již pravdivé nebo nikoli, pouze vysvětlením absence cestovního dokladu, bez dalšího ale nemohlo nic změnit na tom, že totožnost žalobce nemohla být bez dokladu ověřena. Není povinností žalovaného cizinci poskytovat právní pomoc, ale je naopak na cizinci, aby si před vstupem na území (nebo i po něm) zjistil veškeré potřebné informace týkající se pobytových oprávnění a možností pobytu, pokud si žalobce tyto informace neopatřil a zároveň u sebe neměl žádný doklad, pak na sebe přijal riziko možných negativních následků včetně např. i toho, že se až v průběhu řízení později od zmocněnkyně dozví, jaký by měl být z jeho strany vhodný další postup (byť byl i žalovaným dostatečně poučován).

31. Žalovaný v dané věci postupoval adekvátně, pokud na základě informace, že žalobce již má disponovat dokladem, který je ochoten předložit k posouzení, žalobce k tomuto vyzval. Soud by pouze považoval za vhodnější, aby žalovaný tuto výzvu učinil co nejdříve poté, co se takovou informací od žalobce dozví, kdy v daném případě informaci od žalobce obdržel dne 25. 8. 2025, ale žalobce telefonicky vyzval k předložení až 27. 8. 2025. Dané však nic nemění na tom, že jinak nelze postupu žalovaného nic vytknout. Žalobce byl řádně vyzván, kdy výzva byla žalobci, jak plyne z úředního záznamu, tlumočena. Totéž platí i ohledně druhé výzvy ze dne 11. 9. 2025. Soud v obdobném duchu podotýká, že žalovaný by

mohl rovněž s ohledem na dnešní doručovací možnosti obdržet hlášení o dokladu ze dne 16. 9. 2025 i dříve než 18. 9. 2025.

32. K tvrzení zmocněnkyně ohledně údajného omylu či nedorozumění soud dále uvádí, že z informací obsažených ve správním spise nelze zjistit, co přesně bylo důvodem, proč žalobce odmítl dne 11. 9. 2025 předat doklad policii k posouzení. Je pouze zřejmé, že na první výzvu ze dne 27. 8. 2025 žalobce doklad nepředal a ani tak učinit nemohl, když mu ještě nebyl originál od rodičů doručen, a na druhou výzvu dne 11. 9. 2025 měl žalobce předložení dokladu nakonec odepřít. V úředním záznamu není zmíněno žádné další vysvětlení, které k tomu měl žalobce případně poskytnout. Je založen až záznam ze dne 15. 9. 2025, kdy bylo žalobci předáno opravné rozhodnutí a kdy mělo rovněž dojít k předání dokladu policii. Zmocněnkyně k tomu dodala, že tak bylo postupováno proto, že rozhodnutí bylo v tento den žalobci předáváno náhodou za její přítomnosti, kdy na základě toho měl žalobce doklad bez problémů předat. Soud má za to, že ať byly důvody rozhodnutí žalobce doklad k ověření předat až dne 15. 9. 2025 jakékoli, bylo na něm, aby si k tomuto opatřil potřebné a dostatečné informace. Žalobci muselo být známo, že ověření totožnosti je základním předpokladem případného umožnění vstupu na území. Pokud se žalobce rozhodl dne 11. 9. 2025 doklad nepředat, pak musel nutně snést další negativní důsledky v podobě dalšího trvání nepovolení vstupu, neboť žalovaný bez dokladu jeho totožnost ověřit nemohl. Soud s žalobcem souhlasí v to ohledu, že je možné, že kdyby zmocněnkyně nebyla dne 15. 9. 2025 přítomna, pak by k předání dokladu žalobcem mohlo dojít ještě později, nicméně, jak soud již uvedl, není povinností žalovaného, aby cizincům poskytoval právní poradenství, ale je naopak na cizinci, aby si zjistil veškeré informace ohledně pobytu v ČR a dodržoval zákonné povinnosti včetně držení dokladu, který žalobce neměl. Z ničeho zároveň neplyne, že by žalobce výzvě policie k předložení dokladu neporozuměl, kdy mu byla naopak tato tlumočena a byla učiněna dvakrát, kdy žalobce musel být obeznámen s tím, že bez předložení fyzického dokladu nebude možné jeho osobu ztotožnit. Sám ostatně policii dne 22. 8. 2025 oznámil, že je připraven doklad předat. Pokud dne 11. 9. 2025 došlo skutečně k jakémukoli nedorozumění, bylo pak předně na žalobci, aby se obrátil na svou zmocněnkyni, se kterou dle správního spisu spolupracoval již od srpna (plná moc ze dne 25. 8. 2025), a aby jí sdělil případné další skutečnosti, které jej vedly k odepření předání dokladu. Z ničeho neplyne, že by bylo žalobci bráněno se se zmocněnkyní zkontaktovat dříve než dne 15. 9. 2025. Pokud se před tímto datem setkání žalobce s ní neuskutečnilo, není toto chyba žalovaného a nelze argumentovat ani tím, že šlo o náhodné setkání, které pokud by se neuskutečnilo, trval by stav nepředání dokladu i dále. Rozhodnutí žalobce se na zmocněnkyni obrátit či nikoli, nelze označit jako náhodu. Soud pak také ještě dodává, že mu není známo, že by žalobce podal i žalobu proti rozhodnutí ze dne 9. 7. 2025, 30. 7. 2025, 11. 9. 2025, respektive opravného rozhodnutí ze dne 15. 9. 2025, kdy tuto podal až nyní, tedy až proti rozhodnutí ze dne 19. 9. 2025, kdy namítá uvedený postup.

33. Soud se v dané věci dále neztotožňuje se závěrem zmocněnkyně žalobce, že by žalovaný nemohl vydat nové rozhodnutí o nepovolení vstupu cizince na podkladě jiných důvodů, než byly ty, pro které mu vstup nepovolil rozhodnutím prvním. Na tyto situace naopak výslovně pamatuje a reflektuje je § 73 odst. 10 zákona o azylu, dle jehož věty první platí, že *jsou-li v průběhu pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti zjištěny nové skutečnosti odůvodňující nepovolení vstupu na území z jiného důvodu, vydá ministerstvo nové rozhodnutí o nepovolení vstupu na území*. Soud má za to, že v případě žalobce se jednalo přesně o tuto situaci, kdy konkrétně u žalobce vyvstala nová skutečnost v tom, že mu byl na jeho žádost jeho rodiči doručen doklad totožnosti ze

země původu, tj. z Pákistánu, kdy žalobce poté byl ochoten doklad předat policii ke ztotožnění jeho osoby.

34. Soud je názoru, že skutečnost, že byl žalobci od rodičů dodán doklad totožnosti ze země původu, byla spolu s potvrzení pravosti dokladu, jak žalovaný zcela správně posoudil, skutečností, na základě které odpadl důvod pro nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, kdy žalobce se po předání dokladu policii k ověření podařilo úspěšně ztotožnit. Tento výsledek (ověření totožnosti cizince) však sám o sobě neznamená, že bude cizinec oprávněn ke vstupu na území ČR, jestliže jsou přítomny další skutečnosti, které tomuto brání. U žalobce žalovaný na takové skutečnosti poukázal a rozhodl o nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu.

35. Soud dává za pravdu zmocněnkyni v tom, že postup, kdy žalovaný vydá nové rozhodnutí o nepovolení vstupu ze zcela jiného důvodu, může vyvolávat otázku, proč žalovaný tento důvod nepovolení vstupu neobsáhl do výroku rozhodnutí již dříve. Neboli je zde otazné, zda by žalovaný měl správně postupovat tak, že cizinci již v prvním rozhodnutí neumožní vstup podle všech zjištěných důvodů, a poté bude případně v dalších rozhodnutích jednotlivé důvody, které odpadnou, odebírat. Soud považuje za podstatné, že žalobci byly důvody týkající se i tohoto dalšího důvodu nepovolení vstupu (dle písm. c) zákona), obsaženy v odůvodnění rozhodnutí o nepovolení vstupu ze dne 9. 7. 2025. Další důvod nepovolení vstupu (dle písm. c) zákona) se tak neobjevil zničehonic, ale byl zde již od počátku, byť nebyl konstatován ve výroku. Soud má nadto za to, že taková cesta byla správná, neboť bez ověření totožnosti žalobce žalovaný nemohl v prvním rozhodnutí provést v plné míře zhodnocení potenciálních rizik ze strany žalobce (která jsou nyní důvodem nepovolení vstupu), mohl vycházet pouze např. z příběhu popsaného žalobcem v azylovém řízení. I z tohoto důvodu soud považuje postup žalovaného za správný. Je vhodné, aby cizinec již od počátku znal „všechny“ důvody nepovolení vstupu, což se v dané věci v odůvodnění stalo (odůvodnění rozhodnutí ze dne 9. 7. 2025), přestože nebyl tento důvod uveden ve výroku. Soud dodává, že je mu z jeho činnosti známo, že žalovaný takto postupuje i v jiných věcech. Žalovaný například ve věci projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 A 18/2025 rovněž uvedl jako důvod nepovolení vstupu dle § 73 odst. 3 písm. a) zákona a zároveň v odůvodnění argumentoval ještě s odkazem na důvody dle písm. c) tohoto ustanovení zákona, kdy ten ale nebyl hlavním důvodem ve výroku rozhodnutí.

36. Co se týče současného důvodu nepovolení vstupu, tedy dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu, soud uvádí následující.

37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na dosavadní vývoj věci a relevantní právní úpravu. Následně uvedl, že po zhodnocení okolností daného případu dospěl k závěru o nutnosti vydat rozhodnutí o nepovolení vstupu žalobci dle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu. Toto žalovaný odůvodnil tím, že žalobce chtěl vstoupit na území ČR, ale neměl k tomu žádný doklad. Přicestoval bez cestovního dokladu i bez dokladu totožnosti, ten předložil až po více než dvou měsících. Dne 9. 7. 2025 k tomu vypověděl, že cestovní doklad měl ztratit v letadle. Tuto verzi lze dle žalovaného vyloučit, neboť doklad by musel být v takovém případě nalezen. Cestu z Pákistánu do ČR žalobci dle jeho sdělení zařídil převaděč. Výpověď žalobce byla zhodnocena jako nevěrohodná, a to, pokud se týká důvodů odjezdu žalobce z vlasti i možného nebezpečí, které by mu tam mělo hrozit. Žádost o mezinárodní ochranu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalovaný shledal, že žalobce se dopustil porušování veřejného pořádku, když se bez oprávnění a dokladu pokusil vstoupit na území ČR, kdy dále v řízení o mezinárodní ochraně

vypovídal nevěrohodně. Ač byl písemně poučen o povinnosti spolupracovat a uvádět pravdivé údaje, dle žalovaného se snažil žalobce správní orgán oklamat. Žádost o mezinárodní ochranu podal až poté, co nevyšel jeho vstup na území. Dle žalovaného šlo o účelovou azylovou žádost. Žalovaný poukázal na to, že žalobce přicestoval ze Saúdské Arábie, kde dříve bez problémů pobýval. Podání žádosti dle žalovaného nebylo činěno s úmyslem záchrany od hrozeb v zemi původu, ale s cílem vynutit si vstup na území. Žádost nadto byla žalobci zamítnuta. Žalovaný uvedl, že žalobce v Saúdské Arábii již rok pobýval a měl tamní vízum, nepřicestoval ze země, kde by mu hrozilo jakékoli nebezpečí.

38. Soud se s žalobcem ztotožňuje v tom ohledu, že nepovolení vstupu znamená pro cizince fakticky totožnou situaci jako jeho zajištění, kdy v obou případech dochází k omezení svobody osoby, jde o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).

39. Soud považuje za prokázané, že v případě žalobce byla naplněna podmínka, že zde existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, a to konkrétně z důvodu, že žalobce přicestoval a chtěl vstoupit na území bez dokladů, oprávnění, s využitím služeb převaděčů. Soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 16/2024 – 33 ze dne 30. 12. 2024, ve kterém poukázal na dosavadní závěry judikatury k nepovolení vstupu ve vztahu k důvodu možného nebezpečí pro veřejný pořádek. Soud mj. uvedl: „*Se žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).*“ Z ustálené judikatury NSS vyplývá, že § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je nutné vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (srov. např. rozsudky NSS čj. 5 Azs 73/2023-28 nebo ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, či rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67), kdy takovým nebezpečím bez dalšího není fakt samotného nelegálního vstupu na území, tedy k odepření vstupu podle § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu nepostačuje bez dalšího skutečnost, že cizinec nedisponuje pobytovým oprávněním. Pokud k absenci pobytového oprávnění přistoupí další okolnosti, například vyjádření úmyslu pokračovat do jiného členského státu bez pobytového oprávnění nebo předložení padělku pobytového oprávnění, je hypotéza zmíněného ustanovení naplněna. Podle rozsudku NSS ze dne 23. 6. 2023, č. j. 5 Azs 73/2023 - 28 možné nebezpečí pro veřejný pořádek bez dalšího nevylučuje ani dosavadní bezúhonnost. Podstatné je, aby byly vždy zohledněny konkrétní skutkové okolnosti a individuální chování cizince.

40. Žalovaný vycházel předně z toho, že žalobce se pokusil vstoupit na území ČR, ač k tomu neměl žádný doklad ani oprávnění. Byť absenci cestovního dokladu žalobce odůvodnil jeho ztrátou v letadle, nepovažoval žalovaný toto vysvětlení za dostatečné, neboť dle žalovaného by se doklad v takovém případě pravděpodobně na palubě našel. Dle soudu

nelze vyloučit, že by se doklad totožnosti žalobce na palubě nenalezl, například z důvodu, že by jej někdo žalobci odcizil, pokud by jej měl třeba v tašce apod. Soud má však za to, že je vysoce pravděpodobné, že žalobce cestovní doklad u sebe ani neměl. Fakt, že žalobce cestoval pouze s cestovním dokladem a doklad totožnosti ponechal doma, sice představoval značné riziko pro případ ztráty cestovního dokladu (ke které skutečně došlo), nicméně dle soudu, pokud by žalobce měl oba doklady na stejném místě, pak by bylo vysoce pravděpodobné, že by ztratil oba dva. Soud považuje dále za podstatné, že z ničeho nevyplývá, že by měl mít žalobce ke vstupu, respektive pobytu v ČR, nějaké oprávnění. Přicestoval tedy pouze bez cestovního dokladu, který mu byl dle jeho sdělení odcizen a bez dokladu totožnosti, který zanechal ve vlasti, kdy mu byl později dodán rodiči. Dané by z hlediska podání žádosti o mezinárodní ochranu nemuselo vadit, nicméně žalovaný poukázal na to, že o tuto žalobce požádal až tehdy, když se neúspěšně pokusil o vstup na území. Tento postup by mohl být vysvětlitelný neznalostí příslušných procesních postupů ze strany žalobce, nicméně soud považuje za relevantní i další související argumentaci žalovaného, a sice, že žalobce do ČR přicestoval z Rijádu, tj. ze Saúdské Arábie, kde zároveň v minulosti delší dobu pobýval, aniž by mu v této zemi mělo cokoli hrozit. Dle žalovaného z tohoto důvodu šlo o účelovou žádost o mezinárodní ochranu. Rovněž je pak zásadní fakt, že žalobce k cestě dle svého dělení využil služeb převaděčů.

41. Žalobce v řízení o mezinárodní ochraně vypověděl, že se ze Saúdské Arábie opět vrátil do vlasti, konkrétně lze odkázat na příslušné části výpovědi popsané zdejším soudem v rozsudku č. j. 21 Az 19/2025 – 39 ze dne 30. 9. 2025: „*V Pákistánu jej jeden člověk dovedl k letadlu, které letělo do Rijádu v Saúdské Arábii, kde jej další člověk přivedl k letadlu mířícímu do ČR. Do ČR přicestoval dne 2. 7. 2025. Cestovní pas ztratil v letadle během cesty do ČR. Dříve ve státech EU nepobýval. V minulosti měl udělené vízum do Saúdské Arábie, kde pracoval necelý rok od poloviny roku 2024 do poloviny roku 2025. Po návratu ze Saúdské Arábie pobýval asi 15 dní doma a následně odcestoval do Evropy. Dříve o mezinárodní ochranu nežádal. Je zdravý. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je jeho život v Pákistánu v ohrožení. Bohatí lidé v jeho vesnici mu zabili strýce, když byl ještě žalobce malý. Maminka o něj měla obavy a poslala ho z vesnice X do města X. Maminka se stále bojí, že mu stejní lidé mohou ublížit. Ve vesnici X mu hrozí nebezpečí.*“ (...) „*Žalobce odjel do Saúdské Arábie za prací, poté se vrátil, protože mu práce skončila a vypršela platnost víza, maminka jej chtěla seznámit se slečnou, se kterou se žalobce měl oženit, maminka také měla zdravotní problémy a chtěla mu říct o cestě do Evropy. Před odjezdem do Evropy pobýval ve vesnici u prarodičů. Rodiče mu řekli, že bude lepší, když bude bydlet u prarodičů a tety. Prarodiče však zemřeli, když byl malý, tak vždy bydlel u tety, matčiny sestry. Vrátil se ze Saúdské Arábie, protože se chtěl oženit. Otec se zlobil na matku, že žalobce povolala zpět do Pákistánu, když měl pracovat v Saúdské Arábii a posílat peníze. Bydlel u tety, aby jej otec neviděl. Po návratu ze Saúdské Arábie neměl žádné problémy, protože se nenacházel ve své vesnici. Během života v X neměl problémy. Maminka říkala, že bude lepší, aby žalobce odjel z Pákistánu. Rodina, která zabila strýce, podle maminky usmrtila více osob. Jeden z žalobcových bratrů zemřel před pěti nebo šesti lety, šel si hrát do jiné vesnice a spadl na něj balkon. Podle maminky jeho smrt zavinila bohatá rodina, protože blízko místa úmrtí bydleli příbuzní dané rodiny. Žalobce od strýcovy smrti nikdy trvale nežil ve vesnici X. S bohatou rodinou se nikdy osobně nesetkal. V Pákistánu jiné problémy neměl. V X se necítil bezpečně. Měl strach, aby bohatá rodina neublížila jeho otci a bratrovi. Otcí nevybrožovali, je to velmi nemocný člověk. Bratr studoval v madrase a následně odjel pryč.*“

42. Žalobce se tedy dle tohoto popisu sice ze Saúdské Arábie do vlasti původně vrátil, nicméně do ČR přiletěl z Rijádu, tedy neměl žádné problémy vlast opět opustit a cestovat

do a poté ze Saúdské Arábie. Pro úplnost lze poznamenat, že žalobce správnímu orgánu sdělil, že přicestoval způsobem, že jej nějaká osoba posadila do letadla z Pákistánu do Rijádu, a poté další osoba do letadla z Rijádu do Prahy. Soud si je vědom výše uvedené judikatury o tom, že pouhá absence pobytového oprávnění cizince není dostatečným důvodem pro zákaz vstupu, nicméně je současně toho názoru, že u žalobce žalovaný adekvátně zohlednil i související skutečnosti – účelovost žádosti o mezinárodní ochranu z důvodu, že žalobce mohl před příjezdem do ČR pobývat v Rijádu a tvrzení o službách převaděčů. Žalovaný také poukázal na to, že výpověď ve věci mezinárodní ochrany byla nekonzistentní. Dle soudu byla ve světle těchto skutečností úvaha žalovaného o tom, že žalobce před příjezdem do ČR pobýval v Saúdské Arábii, kde z ničeho nevyplývalo, že by mu mělo cokoli hrozit, správná a odpovídající, kdy je rovněž pravděpodobné, že toto bylo i důvodem tvrzené ztráty cestovního dokladu, neboť soudu je z jeho činnosti známo, že osoby cestující obdobným způsobem do Evropy tento doklad často úmyslně zanechají v zemi, odkud poté cestují. Soudu se tak jeví jako pravděpodobný scénář, že žalobce s cestovním dokladem vůbec necestoval, ale zanechal jej v Saúdské Arábii a doklad totožnosti si od rodičů vyžádal až později proto, aby mohl být ztotožněn policií a vstoupit do ČR (schengenského prostoru).

43. Na této argumentaci nemůže dle soudu nic změnit ani fakt, že zmíněným rozsudkem zdejší soud rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, a to zmíněným rozsudkem č. j. 21 Az 19/2025 – 39 ze dne 30. 9. 2025, ve kterém mj. shledal, že: *„žalobcovu výpověď nelze označit za celkově nevěrohodnou. Jednoznačné rozpory existují pouze ohledně míst pobytu po jeho odjezdu z rodné vesnice a identity příbuzných, u kterých bydlel po návratu ze Saúdské Arábie do odjezdu do Evropy, jedná se však o dílčí nesrovnalosti, které mají okrajový význam a nemají vliv na celkovou věrohodnost. (...) Neučiní-li žalovaný nová závažná zjištění, přezkoumá žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu meritorně.“* Tento výsledek soudního řízení tedy povede pouze k tomu, že se bude žalovaný žádostí zabývat znovu, není ale možné zatím říci, zda bude žádosti žalobce vyhověno či nikoli.

44. Soud dále uvádí, že je-li to možné, je žalovaný povinen aplikovat na místo nejprísnejšího řešení některé z tzv. zvláštních mírnějších opatření dle § 47 zákona o azylu. Podmínkou těchto opatření však je, že budou účinná a účelná, kdy nesmí jejich aplikací být ohrožen účel zajištění. Tedy aby bylo možné opatření uložit, musí zde být důvěra v to, že cizinec bude daná opatření dodržovat, a nikoli je zneužívat. Volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území. Žalovaný se možnostmi uložit žalobci některé ze zvláštních opatření zaobíral na straně 5 rozhodnutí, avšak jejich použití vyloučil pro neúčelnost s ohledem na žalobcovu konstatovanou nevěrohodnost.

45. K době prodloužení nepovolení vstupu soud konstatuje, že podle § 73 odst. 4 věty druhé zákona o azylu *doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.* Žalovaný v dané věci nevydal rozhodnutí o prodloužení nepovolení vstupu, ale nové rozhodnutí, neboť došlo k podstatné změně okolností (ověření totožnosti žalobce). Žalobci byl vstup poprvé nepovolen rozhodnutím ze dne 9. 7. 2025, poté byl zákaz dále prodlužován, ani součet všech dob zákazů vstupu však dosud nepřekročil zákonný limit 180 dnů. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 2. 7. 2025, tedy žalovaný se stále pohybuje v zákonném limitu (od 2. 7. 2025 do 17. 10. 2025 se jedná o přibližně tři a půl

měsíce). V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, přičemž byl stále v postavení žadatele o mezinárodní ochranu. Dále žalovaný zmínil, že výsledek soudního řízení bude relevantní pro další postup, kdy v případě zrušení rozhodnutí soudem bude žalobci vstup umožněn, v případě zamítnutí žaloby nikoli. Žalovaný poukázal na lhůtu k rozhodnutí soudu 60 dní, kdy byl ze strany soudu informován, že žaloba byla soudu doručena dne 11. 8. 2025. Žalovaný na základě toho uvedl, že není známo, zda se jednalo o žalobu bezvadnou, nicméně zmíněný den považoval za den podání žaloby, proto žalovaný následně počítal s dobou 67 dní od 11. 8. 2025, tj. vstup žalobci nepovolil do 17. 10. 2025. soud k tomuto odůvodnění žalovaného pro úplnost dodává, že žalovaný vycházel z informací mu známých ke dni vydání rozhodnutí. Po tomto datu došlo dne 30. 9. 2025 k vydání již výše zmíněného rozsudku zdejšího soudu.

46. Jako důvodnou soud neposoudil ani námitku týkající se nevyhovujícího prostoru příjímacího střediska Praha – Ruzyně. Soud se ztotožňuje s žalovaným, že námitky žalobce v žalobě byly formulovány pouze obecně, z ničeho nevyplývaly žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly nasvědčovat tomu, že by měl žalobce mít v souvislosti s pobytem v tomto zařízení nějaké konkrétní potíže. Žalovaný také adekvátně poukázal na to, že žalobce je zdravou osobou a nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě zjištěných skutečností nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Soud dodává, že jakkoli nepochybně pobyt v příjímacím středisku není bez vad a pro cizince příjemný, z ničeho v dané věci nevyplývalo, že by měl být žalobce v nějakém ohledu konkrétně tímto pobytem poškozen, kdy zároveň nutnost pobytu v zařízení zapříčinil sám svým pokusem o vstup do ČR za výše popsanych okolností. Žalobce neuvedl, že by měl mít nějakou nemoc nebo jiný důvod, proč by nebyl schopen ve středisku dále pobývat. Negativní vnímání tamních podmínek ze strany žalobce tak bez dalšího není relevantní.

47. Na základě výše uvedeného soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

48. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3.10. 2025

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce